

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr.
a treia-oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

a dnul Carol Schuler în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Apponyi și Bánffy.

(*) Venind la cămașă terii actualului guvern, toată lumea era de acord asupra următorului prognostic: cabinetul Bánffy numai printr-o fuziune se va pute menține la putere. Ear' de-atunci s'vonorile privitoare la negociațiunile dintre guvern și disidenți pe deoparte, ear' pe de altă parte între Apponyi și Bánffy n'au mai încetat.

Organele guvernamentale ele înșile recunoșteau că da, se inițiasse o fuziune, până-ce „Pesti Napló” ne aduse ieri știrea despre „nesuccesul tratărilor”.

Foile maghiare de azi aduc apoi în extenso și declarațiile contelui Apponyi, care arată de ce nu s'a putut face fuziunea.

Contele Apponyi spune anume — în ședința dela 21 c. a clubului partidului său — că având întrevvedere cubaronul Bánffy, primul-ministru i-a declarat cu toată hotărârea, că aceea parte din programul partidului apponyist, care se referă la chestiile militare nu numai că nu o poate aproba, dar' nici măcar nu 'și poate permite să întrețină o discuție de asemenea natură.

Și fiindcă atât dinsul — Apponyi — cât și Horánszky, presidentul clubului național în care hotărârea integritatea programului lor, negociațiunile s'au întrerupt.

În ședința de ieri a Dietei maghiare, Apponyi a mai adăugat apoi, că fuziunea chiar dacă s'ar face, n'ar mări puterea de acțiune a parlamentului, pentru-că alianța unor politicieni, care până acum s'au sfătuit în cluburi separate, nu ar da prestigiu nici guvernului nici corpului legiuitor. Numai o schimbare de sistem ar lecu răul.

Din însuflețirea cu care partidul național a primit declarațiile șefului său e foarte probabil deci, că Apponyi nu va intra decât într'un guvern, care va schimba sistemul de până acum.

Fie că vom să analizăm programul lui Apponyi, șef de guvern în perspectivă, fie că privim în șeful opoziției de azi numai pe bărbatul politic chemat să accelereze schimbarea sistemului actual de guvernare, după categorica-i declarație de ieri, trebuie să ne

tragem seama cu el. Aceasta cu atât mai osebit, cu cât mulți credeau că Apponyi, șeful partidei moderate până ieri-alaltăieri, venind la putere, ar rupe cu sistemul ultra-șovinist al partidului liberal. Ba organul mocșonyist din Timișoara caută să-l popularizeze chiar, dând, de mai multe zile, în traducere discursul ce contele Apponyi a rostit la „Kisfaludi Társaság”, discurs despre care însăși foile ungurești spun, că deși s'ar părea pur literar, dar' se poate considera ca și „cred-eu”-ul partidei naționale.

Noi stăruim însă a crede, că Apponyi ar fi pentru naționalități, dacă nu mai primejdios ca Tisza și Wekerle, apoi la tot cazul mai periculos ca Bánffy.

Eată de ce.

Fiind om cu minte, ar ști să deie prigonirilor îndreptate în contra noastră o formă mai rafinată, mai puțin brutală, cum a făcut-o de pildă Tisza și Wekerle—Szilágyi. Ear' în politica în totdeauna unui adversar rafinat e de preferat un adversar bădăran, chiar tare fiind acesta.

Venirea la putere a lui Apponyi ar fi rea pentru noi și din o altă cauză: ea ar însemna o cedare a Coroanei, căci dacă Bánffy a respins cu atăta hotărâre partea privitoare la politica militară din programul partidului național, e nu pentru-că lui nu i-ar plăcea ce dorește Apponyi, ci pentru-că Viena i-a legat mâinile.

Ear' dacă față cu Coroana Apponyi se arată mai cu pretenții decât Bánffy, își poate închipui ori-și-cine, că în privința politicii de naționalități el nu poate să aibă decât principii și mai scăldate — mai ungurești — ca Tisza ori moștenitorii lui.

Dacă Apponyi tinde la maghiarizarea armatei comune de pe teritoriul Ungariei, cum nu o să țințească la maghiarizarea naționalităților din Ungaria?

Că nu ne vor cruța mai puțin ca Bánffy, dovadă sunt și discursurile sale, în cari idea de stat maghiar e conduse.

Ca mare șovinist e socotit și dincolo de Leitha.

Astfel „Vaterland” dela 19 c. scrie despre el:

După constelațiunea de astăzi pertractările pentru fuziune, chiar dacă ar reuși nu vor pute fi numite o fericire, pentru-că urmarea nu va fi o adevărată îmbunătățire a situației ci o întărire a poziției parlamentului față de Coroană și de interesele bisericești. Întrun mod original, un politician maghiar a caracterizat fuziunea precum se vorbește în Budapesta, în următorul mod: Bánffy dă parlamentului o influență mai mare asupra politicii externe, în schimb Apponyi va pune la o parte pretențiile „naționale” care de foarte mult timp îi sunt incomode — amândoi împreună vor porni nu numai contra naționalităților, ci și contra „partidului popular” și la nevoie chiar și în contra disidenților, dacă aceștia nu vor renunța la opoziția lor contra politicii religioase a guvernului.

Apponyi nu a renunțat însă la „pretensiunile naționale”, deși cel puțin amănând accentuarea lor, putea să se facă părtaş la guvernarea terii.

Lui nu-i trebuie numai puterea, ca lui Bánffy, el are ambiția să schimbe sistemul, să imprime o epocă nouă în viața politică a statului ungar.

Noi, naționalitățile, avem cele mai serioase motive să luptăm din răspuțeri, pentru-că această epocă nici-odată se nu fie inaugurată.

Simpatii italiene. Am adus mai demult știrea despre moțiunea studenților italieni monarchici, votată la adresa studenților români. „Tribuna” din Roma (17 Februarie 1895) ne aduce știrea, că ea a fost propusă de dl De Sanctis-Mangelli și că până la data de mai sus a fost iscălită de 400 studenți, fără deosebire de culoare politică.

O aniversare. Din București ni-se scrie, că Mercuri la 15 Februarie se va sârba de tinerime în palatul Ateneului din București a 11-a aniversare a executării lui Horia și Cloșca, capii revoluției dela 1784. Vor vorbi 3 membri din comitetul național al studenților. La această sârbară va participa prin delegați ori prin deșei întreaga tinerime universitară română din toate părțile.

Presa ungurească luând notă de această sârbară, cere guvernului să intervină și să oprească „agitafia pornită contra Ungariei”.

Pâne și politică de naționalități. În discuția asupra miseriei de pe Alföld deputatul Bartók a zis următoarele: „Și în Maramurș este miserie. Nu ar fi numai uman, ci și o corectă politică de naționalități a sprigini acest ținut locuit în mare parte de Ruși și Români. — „Corectitatea” aceasta trebuie să fie pusă la îndoeală.

Italianii și Români.

„Nemzeti Ujság”, precum și alte foi maghiare din Budapesta și Cluj, publică următoarele:

Azi am primit o carte italiană, care se ocupă cu modul de a crea relațiuni mai intime între România și Italia. Titlul acestei cărți politice scrisă în formă de roman, este „Ebe”. Autorul opului, dl Giovanni Guidotti, directorul facultății de tehnică din Palermo i-a pus de scop să facă cunoscute publicului mișcările panromâne sau mai bine panitalice, care cu deosebire în timpurile din urmă se bucură de o mare popularitate în întreaga Italie.

Fără îndoială sunt de mare interes aceste disertații întretesute între firele unei simple povești, pe care autorul le desvoaltă cu dibăcie, și care dovedesc mai presus de toate, că națiunea română și cea italiană lucră cu zel la realizarea scopurilor propuse, și afla felurite mijloace pentru popularizarea ideii, că Transilvania este o pretensiune justă a României.

Nu-i fără interes modul, cum demonstrează cartea aceasta însemnătatea cedării Ardealului. După cartea aceasta, Austro-Ungaria în forma sa de astăzi nu poate rezista năvălirilor rusești. Din Ungaria trebuie să se formeze un stat federativ, care să fie centrul de gravitate a monarchiei. Dă Austria preținde, ea să deie Italiei orașul Trieste și peninsula istriana, ear' dela Ungaria să renunțe la Ardeal în favorul României.

Fără îndoială romanul e scris din inspirație română.

Interpelarea dlui V. A. Urechia.

(Discurs rostit în ședința dela 28 Ianuarie a Senatului român)

(Urmare.)

Art. 2 din convențiunea telegrafică și postală internațională dela Paris, care n'a fost modificată prin convențiunea revisitoare dela Viena din 1891, zice că: „guvernele contrac-

tante se îndatorează a lua toate dispozițiunile necesare pentru a asigura secretul corespondențelor și buna lor expedare”.

Singura rezervă ce se face dela absolutul secret al corespondenței postale, este relativă la telegrame.

Art. 7 din convențiunea dela Paris rezervă statelor contractante „facultatea de a opri transmiterea unei telegrame periculoase pentru siguranța statului, sau care ar fi contrare legilor terii, ordinii publice sau bunelor moravuri”.

În care din aceste categorii rezervate pune-vom telegrama cu șuncile?

Dar' chiar și această rezervă nu se referă la transmiterea telegramelor, ci la expediarea lor în interiorul statului.

Ce-i pasă cutărui guvern vecin, dacă telegrama mea merge cu idei socialiste — cu care n'am nici în clin, nici în mănecă — în Belgia sau în Franția, dacă telegrama nu se oprește spre a fi distribuită în interiorul terii de transit?

Înțelegeți, domnilor, în ce situațiune s'ar pune impiegații nostri telegrafici dacă la fiecare telegramă ar trebui să se întrebe: Pe cine supără telegrama? Ce relații p-ate avea ea cu statul prin care transitează? Adece ce? Impiegații au să fie obligați a cunoaște toată starea politică a fiecărei țerișoare, a fiecărei insule din Oceania, ori dela cutare Ocean? Ar trebui să fie mai învețați impiegații telegrafici decât toți învețații la un loc.

Dar' las de a mă ocupa cu telegramele.

Fie, să zic, că în privința lor statele uniunii postale i-și-au făcut reserve. Aș voi să mi-se arete încă un singur articol din v'r'o convențiune internațională, în care se autorizează violarea secretului scrisorilor?

Și mai ales să mi-se arete un singur articol, care să autorizeze nepredarea scrisorilor închise la adresa lor?

Eată tocmai ce se petrece de mai mult timp în vecina țeară.

Aseară primii o scrisoare dela ministrul actual de justiție din Franția, dl Trarieux, răspunzând la o salutare a noastră, a acelora care, ca și mulți dintre d-voastră, face parte din „Conferența interparlamentară pentru pace”. Dl Trarieux, ministrul unui mare stat îmi scrie: „avant tout, justice”.

Întreb, după care justiție se opresc corespondențele pe care le trimitem peste munți și se violează secretul lor?

Sântem departe de definițiunea ce Voltaire da poeziei.... Îmi place să fac puțină literatură, când sânt față cu un domn ministru în adevăr literat, dl Al. Lahovary.

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Inimii mele.

De ce te sbați așa cumplit
Tu inimă nebună?
De ce atât de a gustii
Al tău ofiat răsună?

Îți pare c'ai perdut un colț
De cer și nemurire,
Văzând ruina ce-a rămas
De-a ta închipuire!

Tu prea i-ai zădărniciat frumos:
Ca vana n'nepti senine
În vis, un chip alcătuit
Din purpur și lumine

Zimbându-ți ademenitor
În depărtări și eafă...
Dar' vții cât de departe e
Ce-i vis de ce-i viață!

Privind atâtea n'calea ei
Dureră nu-ți mai trece,
Ear' ea, de-amorul tău, n'o vesi
Zimbând și crud și rece?

Tu te nădărești numai de-a ta
Și nu de-a ei căldură;
Ea-ți face fice numai mari
Dureri peste măsură.

Privește-o dar' așa cum e,
Și-o uită pe vecie!
A fost un vis frumos de tot —
Tu fă-l să nu mai fie!

Ioan Moța.

Enciclopediștii.

Când scriem acest cuvânt, imediat ne gândim, ca toată lumea, la enciclopediștii francezi care au publicat în Franția, începând cu anul 1751 marea „Encyclopédie, ou dictionnaire raisonné de sciences, des arts et métiers”. Scriitorii ei erau filosofi, care au muncit douăzeci-și-opt de volume și au depus în ele o lume de idei, care au făcut valuri mari și simțite în istoria tuturor literaturilor apusene.

Trezirea acestei amintiri de o mare strălucire — care nu vrem să fie înțeleasă ca o comparație — nu ne turbură însă de loc vederea, când în nemilcitate apropiere de ea punem planul unei — enciclopedii române.

Nu comparăm, rămânem obiectivi și considerând limitele împregiurării noastre.

După a noastră părere, am fi crezut că acest plan ar fi trebuit să corespundă unei necesități exprimate în mod neîndoios de public. Până acum nu am auzit însă nici o dorință după vre-o enciclopedie română. Această constatare este exactă și ea cumpenește mult, deși știm că nu-i încă o dovadă că enciclopedia nu se poate face.

După a noastră părere, am mai fi crezut, că era mai firesc ca un astfel de plan să se ivească mai întâiu în România, unde mișcarea culturală și literară este mai puternică și unde necesitatea ajutorului unei enciclopedii trebuie în mod natural să fie și ea mai mare, cu mult mai mare fiind și publicul care simte nevoia de a-l consulta și — totuși nici acolo nu se tipă încă după ajutorul acesta!

Aceștea sânt împregiurări, ce dau de gândit. Trebuințele produc doar astăzi enciclopedii, nu, nici-odată nu enciclopediile vor produce trebuințe și mișcări culturale și literare.

Totuși se crede — în comitetul Asociațiunii, nu și în public, care dealtfel nu s'a pronunțat — că enciclopedia plănuită de dl Dr. Diaconovici va avea astfel de succese!

Să ne ocupăm deci în special de aceste plănuiri.

Spunem din capul locului, că deja felul, în care s'a ivit acest plan ne inspiră neîncredere. Nu mai stăruim însă asupra acestei părți de procedură, nefind ea esența obiectivelor ce vom să facem.

Enciclopedia dlui Dr. Diaconovici este menită — se zice — să „promoveze progresul cultural al unui popor”. Vederemo. O va face prin „popularizarea științelor și artelor și lăfirea cunoștințelor folositoare”. Așa se zice în apelul publicat și de noi, fără comentariu, pe care-l facem acum.

Urmează însă, în același apel, imediat și — o restricțiune; pentru-că se mai zice, că enciclopedia va fi „ținută deocamdată într'un cadru mai restrins”.

Care va să zică popularizarea științelor și artelor, dar' „într'un cadru mai restrins”!

Ce înseamnă aceasta? Cum se vor concretiza aceste două principii de lucrare?

Asupra acestei chestiuni trebuie să stăruim vorbind lămurit, pentru-că între noțiunea „popularizare”, care înseamnă o lucrare mai lătareată, mai explicită și „cadru restrins”, care este o explicare concisă și tocmai

nepopulară, este o contradicție, care ne face a crede, că propunătorul însuși nu i-a dat încă bine seamă cât folos poate aduce o lucrare, servită după principiile care s'au anunțat, prin apel, ca principii conducătoare.

Îmi închipuesc, că sânt fata unui proot dela sate; am absolvat acum 3—4 ani școala Asociațiunii; acum sânt într'un sat cam pus-tiu de inteligentă și am mare dor să cetesc. Nu am multe cărți, dar' în mica-mi bibliotecă am și — enciclopedia română legată, pe dos tipărit cu litere de aur numele autorului... Sânt sigură de ori-ce, având oracolul acesta în casă... Știință, artă, haideti, o să vă dau eu de cap!

Cetesc o carte nouă și găsesc frasa: „Părerile lui Bran erau pure aberațiuni”.

Ce să fie acest cuvânt: aberațiune?

Sar la enciclopedia „în cadru restrins” și găsesc, ca în Meyer cel mic, și în cel mare, și în Brockhaus, niște explicațiuni din — astronomie. Sânt eu, absolventa școlii din Sibiu, lămurită?

Ca să pricep, trebuie să-mi iau refugiu la alt mijloc, la un vocabular al limbii latine și atunci știu despre ce este vorba.

Cetesc altă-dată frasa următoare, într'un studiu literar: „Poesia Alhambrei făcută de Irving, este o dulce fericie”. Din întemplantare nu știu cine este Irving, nici prea bine cum era și ce era Alhambra. Caut în „enciclopedia” și nu caut o istorie a artei și poeziei maure și-a vieții istorice maure în Spania. Mă aleg eară-și cu câteva cuvinte, care nu pot înlocui câteva capitole de istorie amănunțită, de istoria artei și cetirea lui Irving însuși.

Cunoștințele de știință naturală ne-ar purta prin enciclopedie dela cuvânt la cuvânt

și totuși puține am pricepe, puține am ști, dacă nu știm deja multe.

În acest chip am pute expune nenumărate exemple, prin care am pute dovedi — pentru cei-ce au necesitate de „popularizarea” promișă în apel — că speranța de a scoate din enciclopedii „în cadru restrins” știință — este o deșartă speranță.

Și totuși vor fi răspândite nu numai știința, dar' chiar și „artele”!

Sânt eară-și fata preotului din sat. Cetesc o poezie și găsesc un vers cu vorbe, pe care nu le-am mai auzit.

Ca pe-o Venere de Milo te-am vădit sfioasă haina

Reținând cu rușinie...

Știu ce-i Venere, Venus, dar' Milo? Deschid enciclopedia și cetesc Meyer, (chiar cel mare, ediția 1888): „Milo (vechia Melos), insulă grecească în marea egeică, cea mai sud-vestică cicladă, mare de 162 kilometri pătrați, are 4201 locuitori și este de natură vulcanică etc. Produce principale: pucioasa care-i preferită celei italienești... Locuitorii ei sânt buni marinari... În fine abia câtră sfârșit ved (în lexiconul cel mare!): În aceste catacombe s'au găsit vase antice, prețioase antice, vestita Venus dela Milo”...

În fine! Va fi o statuă îmi zic. Dar' știind atâtea, simt eu importanța ei? Meyer cel mare, nu cel „în cadru restrins”, mă trimite la vorba Afrodita. Caut pe Afrodita. Aici găsesc chiar și conturile Venelei dela Milo! Ah! Dar' — este o Venere fără mâni! Sânt cam tulburată. Cetesc și aflu, că asupra „concepțiunii” erudiții nu s'au putut încă înțelege...

Voltaire zicea, că posta este: „le lien de toutes les affaires, de toutes les négociations, les absents deviennent par elle présents, elle est la consolation de la vie“.

Astăzi în Ungaria, cu guvernul pretins liberal, nu mai poate avea cineva afaceri cu nimeni, nu mai pot exista relații comerciale, industriale; nu mai poți vorbi cu un absent iubit al tău, nu mai poți consola pe un amărât decât cu știrea, cu învoirea guvernului unguresc, și în măsura ce lui îi convine!... (Bravo.)

Ne-am întors la timpurile de care vorbim Montesquieu, timpuri în care posta nu era pentru trebuințele comerțului, industriei a relațiilor de toată natura, ci mijlocul ca guvernul să cunoască toate secretele supușilor sei, sub pretext de a se apăra contra conspirațiilor de stat.

E mult mai rău astăzi în Ungaria decât pe timpul pe care îl înfiera Montesquieu. Tot mai era pe vremea aceea oarecare pudență; nu se viola secretul scrisorilor, măturisind că s'a violat. Era sistemul cunoscut cu numele de cabinetul negru, unde pe furie se deschideau plicurile, se cetia scrisoarea, se puneau apoi la loc în plic, și se da la adresă, după ce se luau informațiile dorite de guvernanti. Astăzi Ungaria a făcut progrese. Nu mai au nevoie de cabinetul negru, e cheltuielă prea mare, se procedează acum altminteru pentru a viola secretul corespondenței. Și voi zice cu tot respectul ce am pentru ori-ce guvern; căci un guvern, care reprezintă o naționalitate are drept la respectul meu, pe cât timp nu împetează asupra dreptului naționalității române; voi zice că azi guvernul unguresc a ajuns la un cinism ne mai pomenit. Sânt casuri când în numele sfânt al justiției, în ori-ce țară se deschid scrisorile bătute ale unor criminali. În Ungaria ministrul poștelor nu mai are recurs la justiție, ca să violeze secretul scrisorilor oamenilor celor mai liniștiți. Dl. ministru care se va însărcina să răspundă interpelării mele (credeam că va fi dl. ministru de interne, căci d-sale i-am adresat interpelarea mea, căci nu voiam să las să se vadă măcar intențiunea că aveam de gând să fac din ea o afacere internațională, dar' acum văd, voi avea plăcerea să am de răspunzător pe dl. Lahovary)...

Ei bine, dl. ministru Lahovary va fi la largul său, ca să califice ca și mine purtarea guvernărilor unguri, căci măsurile contra cărora protestez eu, le-a luat un ministru căzut, Béla Lukács, ministrul căzut, care ar fi putut zice ca și ministrul, care a precedat revoluția franceză: „*jamais je n'ouvre les lettres que celles dont je veux connaître le contenu*“ (Ilarietate.)

În adevăr, dl. Lukács Béla, sub pretext de a-și apăra statul în contra a nu știu cărora fantastice conspirațiuni, nu mai are nevoie de cabinetul negru, e prea arheologic cabinetul negru; nici măcar justiția n'a pus-o la serviciul biurourilor postale, ci o administrație docilă, dureros docilă din punctul de vedere al arbitrarului. Căpitanul, prefectul, polițaiul, vine la biuroul postal și se ocupă de fiecare scrisoare ce sosește din România.

Săraci împiegați unguri! Trebuie să le mărească leaful, căci au multă treabă!

S'a zis dela banca ministerială, că România este în stare de pace și prietenie cu Ungaria și ministerul dela Budapesta e amic ministerului nostru și cu toate acestea numai contra României, contra postei române

se iau măsuri inchișișionale în Ungaria! E adevărat, că în ziua când Europa cultă va cunoaște și aceste detalii ale modului cum Ungaria înțelege serviciul telegrafo-postal internațional și cum fiecare scrisoare bănuită se deschide, va avea această Ungarie o nouă pagină de oprobriu și va da seamă grea înaintea Europei, înaintea lumii culte.

S'a supărat rău Ungaria că am acusat-o în lucrările noastre și în presa străină de făptuirile ei față cu Românii de peste munți. Ei bine, făptuirile ei recente cu comunicațiunile telegrafo-postale sânt tot ce e mai barbar din lume!

O! Nu, nu fi va fi lesne Ungariei, ori-care ar fi rezultatul interpelării mele să se spele de oprobriu care va acoperi încă odată cavalierismul și așa zisul liberalism al acestui stat, prin asemenea procedimente postale.

Voi: Așa este.

(Va urma.)

Revista politică.

(Rutenii din Bucovina). Ziarul Rutenilor bucovineni „*Pravoslav naia Bucovina*“ vestește, că acum de curând a fost primită în audiență la Împărat o deputațiune compusă de preoți ruteni din Bucovina, spre a-i preda un Memorand despre starea lor și a exopera o îmbunătățire a congruei (leilor) din fundul religionar ortodox al Bucovinei. M. Sa Monarchul a primit deputația cu multă bunăvoință, recunoscând situația grea în care se află preoțimea ortodoxă din acea provincie și primul Memorandul, promițând că pe calea ministerului cultelor se va ține cât se poate de multă seamă de plângerile preoțimii. După audiența deputația a fost primită de ministrul instrucției Madeyski; pe urmă a vizitat și pe baronul Mustața. Întorcându-se acasă, deputația a dat seamă I. P. Sale metropolitului despre rezultatul misiunii sale.

(Egiptul). Din capitala Egiptului vin deodată știri neliniștitoare. Tinărul Khedive Abbas suportă greu epitropia englezească, ar dori să scape de ea, de aceea încearcă din când în când să scoată din slujbă ministrii ce-i sânt impuși de către reprezentantul puterii engleze. Prima încercare de acest soi, acum doi ani nu i-a reușit și Englezii l-au silit să numească ca ministru-president se Nubar-Pașa, omul devotat lor. Khedive pe semne îmboldit de agenții francezi, earși voește să-și arete dorința de a slăbi sfoarele cu care îl leagă Englezii. De aceea dă pe față nemulțumirea sa cu primul său sfetnic și câțiva din colegii lui, neaprobând propunerile făcute de ei. De altă parte, în capitala cât și în provincie se observă „o mișcare a Indigenilor contra străinilor“, adică Europeanilor. Așa lui „Times“ i-se telegrafează din Cairo cu ziua de 20 Februarie:

„Situația îngrijitoare din Alexandria trezește pretutindenea atenția și teamă. Organul italian „*Messaggero*“ și grecesc „*Telegraphos*“ atrag atenția asupra prorocirii răspândită printre poporația indigenă, că sârbările din acest an ale *Ramazanului* (luna de post, ce începe săptămâna viitoare. Red. „*Tribuna*“), va deveni vestit printr'un mare măcel al Europeanilor. Cete de Beduini se grămădesc în apropierea orașului; toate semnele arată, că se pregătește ceva ca în anul 1882“.

Ziarele franceze ne aduc asemenea înspăimântătoare știri, dar' aceea se poate, că „*Times*“ ca și alte ziare exagerează mult „semnele“, spre a face presiune și a sili pe Khedive să dea guvernului (actual) porunci spre a lua „măsuri grabnice și discreționare întru ocrotirea străinilor“. Cel puțin acolo tinde sfârșitul depeșii sus menționate zicând: „Funcționarii răspunzători sânt de părere, că guvernul ar trebui să pozează împunternicire cu totul deosebită, pentru a preîntîmpina în mod sumar atacurile contra Europeanilor“.

Bine înțeles că „împunterniciri deosebite“ s'ar îndrepta mai târziu contra însuși lui Khedive.

(Din Rusia). Împregiurarea, că urmașul după defunctul Giers n'a fost încă numit, dovedește negreșit oarecare nedumerire în deciziunile Țarului Nicolae II. Parcă s'ar resgândi încă meru, care cale să apuce definitiv: să meargă înainte pe față, braț la braț cu Franța, rasă de corupție; ori să se apropie de puterile centrale? Altă-dată postul primului „servitor“ al autocratului nu rămânea atâtă vreme vacant. După ultima versiune, diplomatul care în primul loc a fost amintit ca urmaș al lui Giers, principele Lobanov-Rostovsky, are să se ducă totuși pentru câțiva vreme ca ambasador la Berlin; și numai după-ace s'ar fi inițiat pe deplin în intimitatea vederilor cercurilor de acolo, să vină la căma afacerilor externe al Rusiei.

Într-aceea, cursul vechiu deocamdată continuă. Nu demult a fost suprimat ziarul „*Ruskaia Jizm*“, pentru critica prea aspră a administrației. Acum e vorba de suprimarea celei dintăiu reviste literare rusești „*Vestnik Evrope*“, care apare de mai mult decât un sfert de veac, fiindcă în fascicula din Februarie se ridicase în contra șovinștilor panslavisti și atârșurilor contra Germaniei.

Septegenarul Miletici.

Sub acest titlu „*Budapesti Hirpal*“ dela 22 c. publică un articol din care extragem următoarele interesante date, din viața valorosului luptător sârb:

„Miletici a fost primul deputat în parlamentul maghiar, al partidului național sârbesc. Atât în parlament cât și în „*Zastava*“, întemeiată de el, a lucrat cu zel în interesul propagandei sârbești. Timpul pe când a fost el deputat este eternizat chiar și în regulamentul de casă, §. 167, care zice: „A ceti discursurile nu este permis“. Acest §. s'a introdus pentru sau mai bine contra lui Miletici, care neștiind bine ungurește, discursurile sale maghiaro-fage le cetia pe de hârtie. Ca să-l oprească de a rosti vorbirile sale pline de ură au format § menționat. Scopul însă nu s'a ajuns, căci Miletici de aici înainte tot ce a voit să zică le-a format ca interpelețiuni, care nu numai că s'au pot ceti, dar' e dator să le cetească încă odată chiar și notarul camerei.

„Pentru un articol scris în „*Zastava*“ l-au condamnat la un an închisoare de stat pe care l-a făcut în temnița din Vaț. „*Agitațiunile sale naționaliste* au dăunuit pe timpul războiului turco-sârb, când în mijlocul Sârbilor din Ungaria domnia mișcări continue.

„Pe timpul acesta într'o frumoasă noapte pe deputatul Miletici l-au deținut câțiva de-

tectivi din capitală. Deținerea s'a făcut la locuința sa din Neoplanta și la ordinul judeului de instrucție dela tribunalul din Budapesta. A fost primul și unicul cas când au deținut în țeara noastră pe un deputat dietal, înainte de a fi fost scos de sub paza dreptului de imunități. Numai ulterior s'a făcut aceasta, ear' violarea imunității a fost motivată cu aceea că Miletici a vrut să se refugieze. Acusa cu delictul agitării și cu lesa maiestate, s'a întemeiat pe un toast al seu rostit în Belgradul Sârbiei.

L'au condamnat la cinci ani temniță. Deputatul Mocsary Lajos a vestejit atât în parlament, cât și în presă această condamnare.

„Condamnat pentru delict politic, a primit pedeapsă de închisoare de stat, pe care a făcut-o în temnița din Vaț. I-s'a făcut atâtă privilegiu, că n'a fost silit să îmbrace haine de rob și a căpătat mâncare, cu ceva mai bună decât ceilalți prizonieri. În singuritatea temniței, oprit dela muncă spirituală s'a îmbolnăvit și s'a timpit la creeri. Ear' azi trăiește în liniște, retras de lume, căci e bolnav“.

Din Brașov i-s'a trimis valorosului luptător sârb, Dr. Miletici, următoarea telegramă de felicitare:

Luptând cu fapta și cu cuvântul în contra morții neamului tău, tu vieaș de veci i-ai câștigat și astfel ai arătat calea mântuirii, că luptând vom trăi. Bătrân de 70 de ani, te felicităm și-ți mulțumim pentru luptele tale. Mângăierea multelor suferințe, ce ai îndurat, să-ți fie fapta, că însuflețit de viața ta, mii te urmează. Să trăiești încă mulți fericiți ani!

Diamandî Manole, G. B. Popp, Dr. Dumitru Pop, Dr. Eugen Leményi, Nicolae Popovici, Virgil Onițu, Nicolae Bogdan, Pantelemon Dima, George Chelar, Dr. Ioan Bunea, Ioan Baptist Boiu, Pompiliu Dan, Arseniu Vlaicu, Lazar Nastasi, Iosif Maxim, Dr. Băulescu, protopopul B. Băulescu, Făgărașan, Dr. E. Meșian, A. Bărsan, Ilasievici, V. Goldiș.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI“.

(Jidanii ne mănâncă.) Vă descriu un cas din care se poate vedea, cât rău ne fac birturile și Jidanii.

Un om dela Birchși mergând la Ostrov se abate și pe la jupânul Ițig, unde birtul era plin de Ostroveni, care de care mai ametit. Aci se întâlneau cu un prieten bun, cu care se pune la beute. Birchșianul îl apucă de suman așa din glumă pe prietenul seu zicându-i: „Măi, că tare te-ai subțiat“. Beau mai departe și pe urmă se despartesc.

În ziua următoare Ostrovenul ca de regulă vine ear' la birt pentru așa zisa „tămăduală“. Îi povestește lui Ițig că e cam bolnav, și-l dor spatele. Jidanul îi spune că Birchșianul i-a făcut toate acestea, căci l-a scuturat de piept și l-a isbit dintr'un pârte într'altul. Îl sfătuiește apoi să se ducă la doctorul să-l viziteze, în urma căreia să-l pîrască, „eu și cu unul țîi vom fi martori“, zice Jidanul.

Omul merge deci la medicul de asemenea din neamul lui Israil, care după-ace îl vizitează și dă scrisoare să se pună la pat timp de 8 zile. Omul face cum îi zice medicul. În timpul acesta jupânul trimite după Birchși-

șan și îi spune, că „cutare om cu care ai petrecut este bolnav, căci l-ai bătut aseară și acum a fost la medic, care i-a dat scrisoare să te pîrască“. Birchșianul se joară că nu-i adevărat, jupânul însă îi spune „eu sânt martor și alți doi“, noi știm că l-ai bătut. Dar' știi ce, du-te la el acasă și ve împacăți. Omul se învoiește și la porunca jupânului merge și judele cu el. Mergând omul cu judele comunal la prietenul seu, acesta gemea într'un pat și spune judeului, că Birchșianul l-a bătut, și o să-l pîrască.

Se pun la împăcate, ceea-ce li-a și succed cu 16 fl.

Jidanul auzind, trimite îndată după bolnav să vină cu banii la birt, acesta însă nu se învoiește. Jupânul trimite atunci după Birchșian și venind îi spune că nu-i adevărat, că l-ar fi bătut pe Ostrovan, și va fi el martor și îl sfătuiește să-i ceară îndărtat banii, ba se oferă însuși că-i va scoate, dacă vor bea din bani 10 fl. în cărcima lui. Învoindu-se omul, Jidanul trimite pe jude la bolnav cu scrisoare, care spune că e dela pretorul. Omul se spărie și dă banii îndărtat. Se duc deci cu toții la jupânul care la banii dela om, reține 10 fl. zicând că după întocmeală și așa trebuie să-i bea în cărcima lui, ear' pentru cei 6 fl. li-a dat beutură.

Eată unde au ajuns astăzi bieții de Ostroveni acolo, că prin de acestea s'a făcut comuna întreagă proletară, pământurile lor sânt vândute în satele vecine, ear' astăzi sânt partea cea mai mare cioplitori de lemn ear' la un jupân. Cât câștigă într'o săptămână prăpădesc într'o zi. Această comună este de deplâns. Unde sânt cei chemați, au doară nu sânt, au murit, caute la Bacamezeu, comună din vecini cum preotului Laurentiu Barzu i-a succed de jupânul azi-mâne pustiiește, căci birtul este purarea gol. Superioritățile care nu ved acestea să iee la răspundere pe cei nepăsători, căci mare pagubă este să peară un sat întreg din cauza nepăsării. Fostul jude și ori-căți au fost jupâni au devenit tot niște bețivi și i-si-au prăpădit averile lor în birt la jupânul.

Ear' jupânul tace și poartă încă un rol însemnat de denunțant, pe la comitat și pe la protopretură pe tot locul e bine văzut de stăpânire, deși cam și stăpânirea, Dumnezeu se mearge, este română. Că unde vom ajunge, nu știm. Tot acest jupânas a fost acusatul și denunțatorul în contra Drului român Eneia, care, grație stăpânirilor, trebuia să-și părăsească postul seu. Acuma avem doctori unul cercual orb și totuși în serviciu și un jupân cu care nu ne știm înțelegere, neștiind nici un cuvânt românesc.

Avem în Birchși un post și de notar gol, la care ocupare eară jupânul dela Ostrov o se joace un rol, aducând un Unguraș la noi, pe lângă toate că sântem într'un cerc cu ilustra familie Mocsonyi. Vom vedea la această alegere de notar ce bine ne voesc, fiind în reprezentanță ca virilist. Despre rezultat voi face raport cât mai fidel.

Un ferman alegător.

Foamea în Ungaria.

Este foarte interesant a petrece cu deosebită grijă cele-ce se petrec în giurul Ungurilor atacați de foame de pe Alföld, și încă din mai multe motive curat economice, de unde trebuie ca și noi să învățăm.

Mai ales este bine a ști ceea-ce a vorbit înaintea unui corespondent ungur dela „*Pesti Napló*“ primul din Hodmező-Vásár-

Cu o mare enciclopedie în mână și nelămurită! Ah, zic eu, fata mare a popii, nici enciclopediile nu știu nimic... Dar' ce idee a fost aceea, pentru care se ceartă învățații ăia? Ce mai învățați! Și apoi de ce a zis atunci poetul: *Ca o Venere de Milo te-am sărit sfioasă haina Refinând cu rușine...*

Poetul va fi știut ce nu știu învățații și lexiconul? Pe al lui Diaconovici nici că-l mai deschid acum!

Eată la ce fel de popularizare a artei ne putem aștepta și cu enciclopedia română, mai ales cu „cadru restrins!“ O superficială popularizare de nume, și dacă abandonezi „cadru restrins“, și de o serie de ilustrații dar — pricepere, adâncime? Spoială!...

Încețez earăși a fi foiletonist, sânt earăși fată și mă aflu în drum câtră orașul, unde știu că locuiește chiar și poetul cel cu Vinerea dela Milo. Îl ved chiar la — balul Asociațiunii. Mi-l presintă cineva și din vorbă în vorbă îi spun ce am pățit cu versul lui. Face ochi mari. Simt, că — deși posed de mult enciclopedia dlui Dr. Diaconovici — m'a găcit incultă. Roșesc. E atent. Eu nu mai zic nimic; aș voi să nu fi auzit ce am zis. Dar' el îmi promite o carte care cuprinde o monografie și asupra Venerei dela Milo. Sânt acasă. Între altele multe, citesc cam pe sărite ca să aflu repede:

„Cel mai caracteristic motiv secundar al Venerei melice este haina... Puternica eșire înaintea piciorului stâng pricinuește o întin-

deră a hainei... scopul ei este evident; ea are să apere haina de lunecare... mâinile trebuie să sânt ocupate în altă parte, încât e nevoie ca haina să fie reținută prin o mișcare a piciorului... Care a fost pricina? Răspunsul reese din împregiurările reale... mișcarea ei pentru ținerea hainei este o mișcare extraordinară — privirea bărbatului trebuie să o fi ajuns atât de pe neașteptate, încât mâinile nu au mai avut timp să-i vină hainei într'ajutor“ etc.

Acum pricep, acum găsesc o explicație a statuei, a cuprinsului ei, înțeleg idea și vedă apărând execuțiunea ei dar' — dintr'un studiu, nu din enciclopedia „în cadru restrins!“

Cine susține — și la nevoie putem aduce și alte dovezi luate, de pildă, din primul fascicul al Enciclopediei române — că printr'o enciclopedie cum va fi a dlui Dr. Diaconovici, se poate populariza știința și arta, face o promisiune, pe care nu o va pute ține și va înșela, nu poate să nu înșele speranțele mari pe care de obicei publicul mai puțin înțelegător în d'an de astea le va pune într'o astfel de întreprindere.

Susținem deci și mai departe că „mijlocul ales de Asociațiune pentru un scop de altfel bun și la care e bine să ne gândim tocmai noi Ardeleni și Ungureni, foarte serios, mijlocul propus de dl. Dr. Diaconovici pentru popularizarea științelor și artelor, este o probă de — gândire pripită. Cel-ce voește să știe ceva serios nu va căuta doar' să învețe din o en-

ciclopedie „în cadru restrins“, nu va căuta nici chiar din unele enciclopedii mari, ci — va merge la izvoare serioase ori complete, care singure pot să satisfacă dorul de a ști, de a înțelege! Folosim și noi enciclopedii germane, franceze... Dee-și ori-cine seama cât folos are din ele și întrebe-se dacă una românească are azi rost?

Dacă Asociațiunea, atinsă de strigătul după „literatură“, pe care nu a prea cultivat-o, voește cu ori-ce chip să facă ceva, să popularizeze, de ce nu planuează o serie, pe mulți ani gândită, de cărți populare? De ce nu pune pe specialiștii săi, să iscodiască un astfel de plan — câte întreprinderi-model de acest fel nu putem găsi gata în literaturile străine! De ce planul să nu fie supus mai întâiu discuției unei adunări generale — o discuție ce tocmai în chestiuni de acestea vedem că s'au evitat, ca și-cum ar fi principiu să se evite — de ce crede că printr'o superficială enciclopedie se poate achita momentan de o datorie neglijată lungă vreme, de ce pricipirea aceasta?

Nu pricepem!

Și ce earăși nu putem pricepe este chipul cum se pune la cule tocmai enciclopedia proiectată de Dr. Diaconovici. Apare un apel, care angajează Asociațiunea și din care se vede, că „comitetul a însărcinat pe membrul seu“, Dr. C. Diaconovici, cu „conducerea acestei publicațiuni“. Aceasta angajază cel puțin în chip moral Asociațiunea, care devine

în acest mod responsabilă și pentru calitatea operei.

Deodată cu publicarea apelului Asociațiunii, se comunică din Sibiu „*Gazetei*“ din Brașov — o inovațiune? — o lungă corespondență, despre decursul ședinței, în care comitetul a luat deciziunile criticate de noi. Comunicatul din „*Gazeta*“ spune:

„Primul obiect al ordinea zilei a fost raportul comisiunii exmise în afacerea „*Enciclopediei române*“, despre care s'a vorbit deja în această foie. Comisiunea, prin referatul seu, dl. Z. Boiu, a propus și comitetul a decis în unanimitate edarea acestei publicațiuni atât de importante (!?), de care membrii comitetului leagă cele mai bune (!?) speranțe. Cu conducerea lucrării s'a însărcinat membrul comitetului, dl. Dr. C. Diaconovici, care a colaborat la publicațiunile enciclopedice germane și astfel este deja versat (Probă: proiectul!) pe acest teren. Luându-se, în fine, mai multe deciziuni cu privire la modalitățile editării, prin care Asociațiunea nu va lua nici un risc material, s'a decis a publica în ziarele românești un apel, prin care publicul român va fi rugat a da acestei întreprinderi tot concursul posibil“.

Rămânem nelămuriți, ca și până la apel și la comunicatul din „*Gazeta*“, în loc „se se fi publicat proiectul original al dlui Dr. Diaconovici, în întregime, și se se publice și raportul dlui Z. Boiu, în întregime: proiectul, pentru-ca lumea să văză lămurit la ce

lucrare se cere, cum zice apelul, ca publicul român să dea „numitului conducător tot concursul posibil, ca să-și poată împlini misiunea sa cu succes cât mai multumitor“, raportul pentru-ca membrii Asociațiunii în primul rând și nația să știe pe temeiul cărei opinii Asociațiunea se declară protectoare a lucrării acesteia?

O chestie publică, ca aceasta, ar fi meritat o discuțiune chiar amănunțită. Chiar în favorul publicației trebuia ca ea să fie pornită dela izvorul ei. Ea nu a fost pornită. Poate, că observările noastre vor avea de urmare publicarea cerute de noi? Urmarea aceasta ar fi un semn, că și autorii presumptivi și conducătorul *Enciclopediei române* și protectorii fără „risc“ material al întreprinderii ce am discutat — nu se sfiesc de o discuțiune publică și primesc să învoace „tot concursul posibil“ al publicului numai la lucrări, al căror plan și folos îi sânt lămurite și acestui public — totuși vrednic să priceapă și el ceva, nu-i așa, domnilor?...

Dacă printre daraverele noastre politice, Asociațiunea ar reuși să arunce în discuții publice „semințe“ — vorba numărului festiv al organului ei — care să fie fructifere și recreatoare, ea ar putea să fie mândră, că în fața ferocității controverselor politice readuce, fie și pe câteva clipite, blândețe muse, care de altfel — *silent inter arma*.

Seneca.

Ocazione.

Mai multe clișeuri artistice executate pentru diferite ilustrațiuni frumoase se vând în condiții foarte avantajoase. Unde? Spune administrația acestui ziar. [802] 1-1

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIU.

ȚINEREA VITELOR

A doua edițiune din
de
Eugen Brote,
president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.
Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

„Cumpără dela faur, nu dela cârpaci!”

zice un proverb vechiu.

Aceasta cu drept cuvânt pot a o referi la stabilimentul meu, căci numai un astfel de mare comerț, cum e al meu, are mari cantități de mărfuri pe comptant și alte avantaje, spese ieftine, care în fine sunt în favorul cumpărătorului. Mostre minunate se trimit la mușterii privați gratis și franco. Cărți și mostre, ca cum n'au mai fost până acum, pentru crotitori se trimit nefrancate.

Stofe pentru haine.

Peruvian și Dosking pentru înaltul cler, stofe după prescripțiunile regulamentului pentru uniforme funcționarilor c. r. și pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree, loden, stofe pentru billard, trăsuri, mese de joc impenetrabile, pentru jachete de vânători, stofe de spălat, plăduri de călătorie dela fl. 4 până la 14 fl. etc.

Acesorii pentru crotitori (precum căptușeală de mâneci, nasturi, ace, ață etc.) Mărfuri de lână, curată, trainice, bune, nu ca sdrențe ieftine, care nu fac nici cât prețul pentru crotitor, recomandă

Joh. Stikarofsky,
Brünn (Manchesterul Austriei).

Fabrica cea mai mare de stofe în valoare de 1/2 milion florini.

Trmite numai cu rambursă.

Păziți! Agenții și hauserii au obiceiul a vinde proastele lor de mărfuri sub numirea de Marfa Stikarofsky. Pentru a preîntîmpina răstăcirea onor. public, aduc la cunoștință, că la acest soiu de oameni eu nu vînd marfă cu nici o condiție.

Salon de pianuri și atelier de reparaturi

F. A. KAUFFMANN,

Piața mică nr. 13. Sibiu, Piața mică nr. 13.

Mărimdu-mi depositul meu de pianuri și armoniuri încât se pot „satisface toate așteptările publicului mare”, îmi permit cu respect invitarea, de a-mi cerceta cât mai des depositul meu. Condiții avantajoase de vînzare asigurate; garanția se înțelege de sine și sper că-mi voi asigura în măsură tot mai mare mulțumirea și încrederea onorabilului public. Instrumentele usate le schimb sau le cumpăr. [757] 3-10

Recunoscută de cea mai bună hârtie de țigări franțoească

este

„LE GLORIA“

de

[2267] 19-50

Iosif Bardou & Fils,

Perpignan-Paris.

60 medaile de aur, 16 diplome de onoare, 20 diplome „Hors Concours”.

„LE GLORIA” hârtie de țigări întrece necondiționat pe toate celelalte hârtii de țigări existente în bunătațe și finețe.
„LE GLORIA” este numai atunci când pe fiecare cîrtică se prevede firma „Joseph Bardou & Fils” ca inscripțiune.
„LE GLORIA” hârtie de țigări se capătă cu marginile atât lustruase cât și dințate (perforate).
„LE GLORIA” se vinde și în tuburi de o analitate ne mai pomenită până acum de excelentă.
„LE GLORIA” hârtie de țigări și tuburi se capătă în toate prăvăliile „Nürnberg și hârtie en gros” precum și la trafici.

Marca de fabrică.
SPIRT GALLIC
(Franzbranntwein)

al
apotecarului VERTES,
este la întrebuintare cel mai
cu efect.

și în urmarea absolutei sale curățenii cel mai apt precum din afară așa și din lăuntru spre întrebuintare. Este întrebuintat cu mare succes la podagră, reumatism, dureri, dureri în toate membrele, dureri de cap, dinți și nervi, la paralizări, scinteli, plăcut mijloc recursor pe drum ș. a. Veritabil numai cu marca de fabrică alăturată. 1 sticlă 50 cr. și 1 fl. 5 sticle [2392] 15-20

Se capătă direct dela **L. VERTES**, apoteca „La Vultur” în Lugos (Bănat), nr. 310, precum și din depositul farmacist, droguerie și dela comercianți de specierie.

Deposit capital în Viena: **Alté k. k. Feldapotheke**, Stefansplatz; **Budapesta** la **J. de Török**, farmacist, Király-utca nr. 8. În provincie la farmaciștii următori:

Arad: Ring Lajos, Rozsnyai M., Földes Kelemen, Vojtek és Weisz, drog, Becicherecul-mare: Kovács S., Brașov: Roth Viktor, Jikelius F., Kugler Ed., Klein V., Cluj: Palóczy Lajos, Csaba: Réthy Béla, Czegled: Zalai Ede, Debrecen: D. Rothschneck V. E., Tóth Béla, Mihalovits István, Marosvásárhely: Dr. Bernády G., Benő B., Parf., Mediaș: Buresc J., Noerichiu: Binder A., Oradea-mare: Wachsmann A., droguist, Reginari: Sigerus, Sibiu: Molnár; Fuchs L., Misesbacher J. B., comerec, Sighișoara: Lingner A. W., Szatmár: Literaty Elek, Szeged: Vajda Imre & comp. droguist, Tisza-Ujlak: Royko Viktor, Timișoara: Krayer József, droguist, C. Jahnner, apoth., Versecz: Müller Oskár. etc.

Tinerilor și bătrânilor

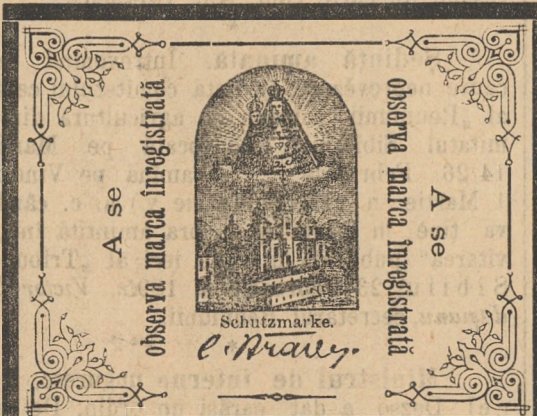
li-se recomandă spre studiere scrierea consilierului în medicină apărută în edițiune nouă și augmentată

Sistemul nervos

și
sexual turburat

precum și vindecarea radicală a acestuia. Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale. [416] 6-50

Eduard Bendt, Braunschweig.

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburile de stomac, un medicament indispensabil de casă și popular demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare a miros greu, blesare, rigaeala acra, colică, arsuri în gît, producere peste măsură de flegmă, gâlbănare, greață și vomare, cărcei de stomac, scaun tare și cenșificațiune.

Și la dureri de cap, încărcarea peste măsură a stomacului cu mîncări și beuturi, la limbrici, morburile de ficat și hâmoroidale un remediu vindecător probat.

La morburile numite, picăturile de stomac Maria-Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea-ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle dimpreună cu îndrumarea cum să se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expediție centrală prin apotecarul Carol Brady, Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sînt rugați a fi cu precauțiune la marcă și subscriere. Să se considere ca veritabile numai astfel de picături, pe al căror emballage e lipită o fașie verde cu cuvintele: „Garantez veritabilitatea”. Această fașie e provăzută și cu iscălitura mea. [2895] 11-28

Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se află în Sibiu: Farmacia **K. Müller**, farmacia **Aug. Teutsch**; Făgăraș: farmacia **Pildner**; Sighișoara: farmacia **F. Folbert**, farmacia **I. H. Weber**; Mercurea: farmacia **Alb. Zink**; Cohalm: farm. erez. **S. Nagelschmidt**; Sebeșul-săsesc: farm. **I. C. Reinhardt**.

În editura „Institutului tipografic” a apărut și se află de vîndare

Prăsirea pomilor

de

D. COMSA,

membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole”.

Prețul unui exemplar 12 cr.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: ARAD, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Întemeiată la 1887.

Capital de acții fl. 300.000. Fond de rezervă fl. 80.000.

Depuneri fl. 650.000. Circulația anuală fl. 10.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la fl. 1000 se restituesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin postă și se efectuesc momentan după sosirea comande.

[759] 1-46

Direcțiunea institutului.

CRACHUL CEL MARE!

New-York și Londra nu au cruțat nici continentul european și o mare fabrică de argintării s'a simțit îndemnată a desface proviziunea sa mare numai pe lungă o mică remunerațiune a puterilor de lucru. Cu executarea acestui mandat sînt eu împuneric. Expedez deci ori-cui obiectele următoare pe lungă simpla remunere de fl. 6.60 și anume:

- 6 cuțite fine cu tăis veritabil englez.
- 6 furculițe de argint patent american dintr'o bucată.
- 6 linguri de argint patent american.
- 12 lingurițe de argint patent american.
- 1 lingură pentru supă, de argint patent american.
- 1 lingură pentru lapte, de argint patent american.
- 2 pahare pentru cașă, de argint patent american.
- 6 tave Victoria englezești.
- 2 felinare frumoase de masă.
- 1 sită pentru ceai.
- 1 lopătică pentru zahăr pisat.

44 de bucăți laolaltă numai fl. 6.60.

Toate acestea 44 de bucăți au costat mai nainte fl. 40 și se pot capăta acum pentru prețul minimal de fl. 6.60. Argintul patent american este un metal cu totul alb, care își păstrează culoarea 25 de ani pe garanță. Ca dovada cea mai bună, că inseratul acesta nu e

nici o înșelăciune

mă oblig prin acestea în public, a retrimite banii tuturor căroră nu le convine marfa. Nimeni să nu lase deci privilegiul acesta admirabil și să-și procure splendidă garnitură, care e cu deosebire acomodată ca

present admirabil de nuntă

precum și ca present de nuntă și pentru toate gospodăriile mai bune.

Se capătă numai la

[251] 5-5

A. HIRSCHBERG,

agentură principală a fabricelor americane unite de argintărie patent.

Viena, II., Rembrandtstrasse 19. — Telefon Nr. 7114.

Expediția în provincie se face cu rambursă sau pe lungă anticiparea sumei.

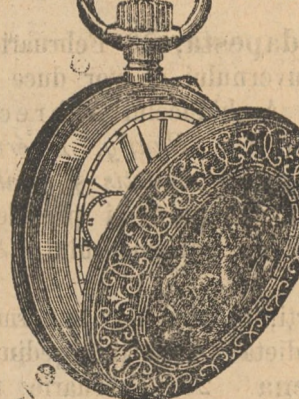
Praful necesar de curățit 10 cr.

Veritabil numai cu marca înregistrată de alături (metal igienic).

Extras din scrisorile de recunoștință:

Verespatak, 29 Decembrie 1894.
Am comandat pe adresa Bodnar 41 cuțite, furculițe etc., le-am găsit foarte bune, de aceea Vă mulțumim foarte frumos atât eu cât și nevasta mea. Iohann Neubauer.
Prebuck, 17 Decembrie 1894.
Lucrurile foarte reușite care m'au îndestulat cât se poate de bine, au stîrnit cea mai mare admirație prin prețul lor ieftin, calitate bună și exterior elegant. A. Havel.
Gross-Bistritz (lungă Rosnan) 3 Februarie 1894.
Vă trimit costul lucrurilor ce m'iați expedit, sînt pe deplin mulțumit și rog să binevoiți a-mi mai trimite. Iacob Iellinek, preot.
Debovic, 30 Decembrie 1894.
Sînt afară din cale de mulțumit pentru lucrurile trimise și vă rog încă pentru o garnitură. Iohann Pasieczka, conducător de post de gendarmi.

6 fl. 6 fl.

SENSATIE

produc acum inventatele

Ciasornice de buzunar remontoar goldin, originale din Genf.

(Savonnette) cu mașinărie de nikel cu presiune cele mai fine, antimagnetice.

Mulțumită executării lor de toată frumuseța și eleganța, aceste ciasornice nu pot fi deosebite de ciasornicele adevărate de aur nici de către oamenii cunosători. Capacele zugrăvite cu minunație rămân întotdeauna absolut neschimbate și putem oferi garanția pentru mersul regulat al lor timp de 3 ani.

Prețul unui ciasornic e de 6 florini.

Adevărate lanțuri de aur cu carabiner de siguranță, fasonul de sport, marchis și panțer fl. 1.50.

La fiecare cias se dă un șeculeț de curea.

[271] 5-6

Ciasornicele de goldin sînt răspândite în urma precisității lor excelente printre cea mai mare parte a drumurilor de fer ale statului și se pot procura numai dela

Alfred Fischer, Wien I., Adlergasse 12.

Se trimite cu rambursă (per Nachnahme).